

Завтра — Всесоюзний День працівників сільського господарства!

10 жовтня країна ознаменує сільських трудівників — хліборобів, тваринників. І все-таки це свято не тільки сільське, воно — всенародне. Нових успіхів досягнуто не тільки на полях і фермах. Правда, рано поки що судити остаточного сільськогосподарського року (з

бавна по суті дорівнює обсягові виробництва за весь 1965 рік. Ось чому фонд споживання народу на три чверті формується зараз з продукції сільського господарства. Темпи збільшення виробництва сільськогосподарської продукції в нашій країні — найви-

Ось рубіж села: на дев'яте п'ятиріччя довести середньорічний валовий збір зерна до 195 мільйонів тонн, виробництво м'яса до 14,3 мільйона тонн (у забійній вазі), молока — до 92,3 мільйона тонн, яєць — 46,7 мільярда штук. Кажуть, великі перспективи вимагають великих справ. І на селі зараз розгортається соціалістичне змагання за перетворення в життя рішень XXIV з'їзду партії.

Міцнішою буде країна — за можливості стане життя на селі. Підтвердження цього — минула п'ятирічка. Помітно зблизилися рівень оплати праці колгоспників з прибутками робітників і службовців. Колгоспники мають тепер гарантований заробіток, користуються пенсійним забезпеченням, соціальним страхуванням, відпустками. На очах змінюється село. За роки п'ятиріччя в нові будинки переселилося понад 6 мільйонів сімей колгоспників, працівників радгоспів і сільських установ.

Не виключено, що в наступній п'ятирічці ці показники будуть вищими. Адже все залежить від кожного з нас. І причому — вже сьогодні.

Анатолій ШАПОВАЛОВ,
(ТАРС).

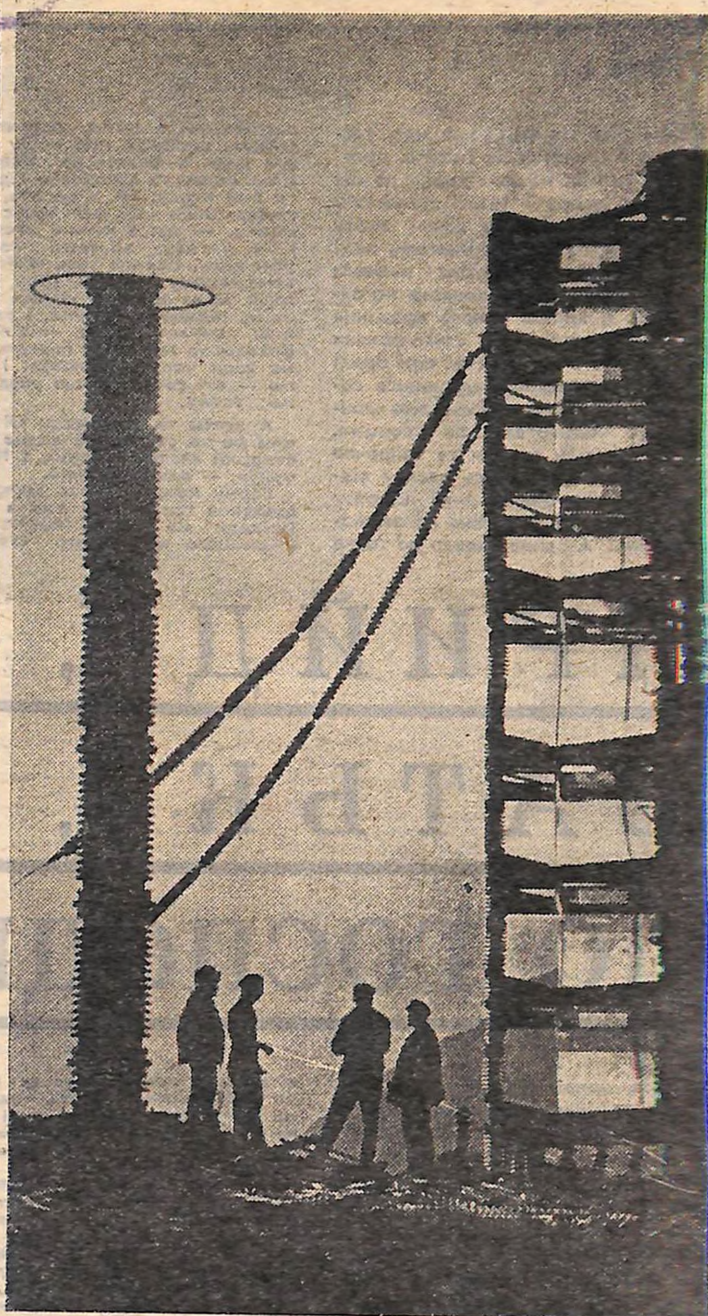
СВЯТО ВСЬОГО НАРОДУ

він видався складним) не закінчено. У розпалі збирання врожаю на бурякових, картопляних, бавовняних плантаціях. Але вже видно, що порадували врожаєм хлібні ниви Молдавії, України, Північного Кавказу, Прибалтики.

У наступного року, який прийняв естафету від восьмої п'ятирічки, був хороший заділ. Середньорічний обсяг виробництва сільськогосподарської продукції збільшився в минулому п'ятиріччі майже вдвоє і досяг 21 процента. За цей строк було вироблено продукції на 401,4 мільярда карбованців, тоді як у сьомій п'ятирічці — 331,5 мільярда. Різниця — майже 70 мільярдів карбованців. Ця при-

щі в світі. У США, наприклад, вони виявились у минулому п'ятиріччі з два з половиною рази нижчими, ніж у нас.

Країна всією індустріальною могутністю допомагає селу. Директивами XXIV з'їзду партії на розвиток сільського господарства в наступній п'ятирічці передбачено направити 82,2 мільярда карбованців державних і 46,4 мільярда — колгоспних коштів. Стільки було вкладено за дві попередні п'ятиріччя разом узяті! Але й це не все: за п'ятиріччя буде ще вкладено 29,3 мільярда карбованців у галузі, зв'язані з матеріально-технічним забезпеченням сільського господарства.

РІЧНУ
НОРМУ
ДОСТРОГОВО

Успішно несуть трудову вахту на честь 54-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції трудівники Кіровоградської панчішної-шкарпеткової фабрики. За дев'ять місяців першого року дев'ятої п'ятирічки тут освоєно три види нових виробів, реалізовано продукції понад план на 245 тисяч карбованців.

Серед комсомольсько-молодіжних колективів тон у соціалістичному змаганні задає комсо-

НА ПЕРЕЖОВТНЕВІЙ
ВАХТІ

мольсько-молодіжна бригада Анатолія Мельника, яка виробничий план за три квартали виконала на 114 процентів. Члени цієї бригади Людмила Паркуян, Віра Бабіна, а також комсомолки Марія Андрійчук, Валентина Підкоритна до

дня свята зобов'язалися виконати свої річні виробничі завдання.

Всього до Дня 54-ї річниці Великої Жовтня трудівники фабрики зобов'язалися виготовити 15 тисяч пар панчішних виробів понад план.
Ю. СТОРЧАК.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рін видання XII
№ 121 (1445).

СУБОТА, 9 жовтня 1971 року

Ціна 2 коп.

УРОЧИСТЕ ЗАСІДАННЯ В БЕРЛІНІ

БЕРЛІН. (ТАРС). З нагоди 22-ї річниці утворення НДР 6 жовтня тут відбулось урочисте засідання, скликане ЦК СЕПН, Державною Радою і Радою Міністерств НДР, Національною Радою Національного фронту. На ньому були присутні перший секретар ЦК СЕПН Е. Хонеккер, члени і кандидати в члени Політбюро ЦК СЕПН, керівні партійні і державні діячі республіки, представники громадськості. Присутні тепло вітали керівників НДР і делегацію Верховної Ради СРСР на чолі з членом Президії Верховної Ради СРСР, членом Політбюро ЦК КПРС, першим секретарем ЦК Компартії України П. Ю. Шелестом та іншими радянськими гостями.

Роботи тадицьких енергетиків допоможуть вирішити проблему передачі електроенергії від Нурекської ГЕС, що будується, та електрифікації високогірних районів СРСР.

На знімку: генератор імпульсних напруг високовольтної випробувальної станції Тадицького науково-дослідного відділу енергетики Міністерства енергетики і електрифікації СРСР.

Фото Р. НЕТЕРОВА.
АНН.

ВЧЕНІ — ГОСТІ СЕЛА

ДОБРОВЕЛИЧ КІ В. А. Трудівники Добровеличківки тепло зустріли докторів історичних наук Андрія Васильовича Лихолата, доктора біологічних наук Панаса Павловича Кібаленку, доктора біологічних наук Степана Івановича Слуху, кандидата історичних наук Володимира Павловича Сологуба та кандидата фізико-математичних наук, доцента С. М. Чашечнікова.

Біля пам'ятника В. І. Леніну вчені поклали букети живих квітів. В районі партії відбулась зустріч представників радянської науки з членами бюро РК КП України та працівниками райвиконкому.

Кандидат фізико-математичних наук С. М. Чашечніков зустрівся із вчителями та учнями Добровеличківської школи-інтернату, де прочитав лекцію «Науково-технічний прогрес і математика в школі».

В цей же день вчені республіки вихали в село району.

БОБФИНЕЦЬ. Як найдорожчих гостей зустріли бобринчани представників радянської науки, які прибули сюди. Біля райкому партії їх тепло вітав перший секретар РК КП України О. О. Медведєв. Зі словом-відповіддю виступив керівник

групи член-кореспондент Академії наук УРСР, лауреат Ленінської премії Євген Прохорович Кирилюк. Відомий вчений виступив з лекцією «Здобутки радянської літератури» перед вчителями районного центру.

Економісти ж прослухали лекцію доктора еко-

номічних наук, кандидата наук Олександровича Селева. Постановою ЦК КПРС про поліпшення економічної освіти трудящих і просвіти НОПУ».

Потім вчені побували в гостях у трудівників колгоспів імені XX з'їзду КПРС, імені Суворова та радгоспу «Червоний зоря».

ГОЛОВАНІВСЬК. Сюди прибула група радянських вчених на чолі з доктором хімічних наук, лауреатом Державної премії, професором Миколою Миколайовичем Круглишним.

Гостей тепло зустрічали представники керівних і радянських організацій на площі Леніна. Герой Соціалістичної Праці П. Т. Громічун піднесла їм хліб-сіло.

В районному комітеті партії в цей день проходили семінар пропагандистів і агітаторів. Перед його учасниками і виступили науковці.

Потім вони побували на Перегонівському цукровому заводі, у робітників Побузького німецького комбінату.

Свято радянської науки на Кіровоградщині стало днями ще тіснішого зближення теорії з практикою, днями численних знайомих з досвідом новаторів, раціоналізаторів, передовиків виробництва.

На фото: Знамянське локомотивне депо відвідали доктор медичних наук А. О. Попов (справа) та кандидат технічних наук Ю. О. Чолєнко. Про роботу колективу комуністичної праці розповідає начальник депо Г. С. Тюрін (зліва).

Фото Б. ВІТОХІНА та А. ДІБРОВНОГО.

НАРИС

Скільки гін розділяє нас, татку! Скільки садів і степів пролягло поміж нашої долі, поміж нашого двору і твого затишного узгір'я... А «бабине літо» знову тче павутину, як у клітчатому рядні погійдує в голубих небесах сонце, над мою головою погійдує, та й хилить золоте проміння до твого узгір'я. І стиха соняхи шерехтять в полі, важкі сірі брили звисли до землі, задумалися соняхи, бо й вони всеняке літо жовто-жовто повертали за сонцем, мовби хотіли злетіти та трішечки не встигали, на якусь частину відставали від білого дня, щоразу заночували за селом на земному кліні. А сонце плило до твого

заспіваємо, а потім довгим-довгим будемо гомоніти про нашу долю. Аж доні з ферми не прибіжить Ніна. Знаю, ти здивовано підведешся з-за столу: «О, а це хто, що за молодичка?» «Це твоя невістка, — скажу. — Аж з Волині висадили!» І ти, батьку, обведеш поглядом усю хату, і серце твоє заб'ється в тривожному лоскоті. Ніна злов'язи. Вона зразу ж візьме тебе за руку, підведе до ліжка, і ти побачиш вичухат своїх — біловидих Володю та Іванку... І солодкою «таном троє чоловічача слюза», і гіркими — оті сотні гін, що розділяють нас, татку.

А потім ти запиташ: «Якове, а чом це за столом не видно твоєї старшої сестри?» «Вона в Кременчуку», — одмовлю тихо. Гарну квартиру має сестра. Нещодавно гостювали там з Ніною. Поїхали не просто провітритися (гарнішого від нашого степового

ПРИЙДИ, БАТЬКУ, ДО ГОСПОДИ

узгір'я, понад садами і лезадами, понад гомінкими містами котилося сонце, наче яблуко з нашого саду.

Це говорю я, Яків Чорномор, син твій, батьку. Оце білочубе хлопчечко, що залишилося в твоїй пам'яті, що цілими днями гасало босоніж на вигоні, а потім збігло до річки, хлопотілося на мілководді, мов каченя, і до пізнього вечора ніяк не могло втрапити додому. Сварила мати і сестра сварила, а я вранці знову за своє! Бо хоч і маленьке наше село Омеляник, а скільки цікавого в ньому, скільки прекрасного і таємничого! Хоч би взяти наш город. Забіжиш в широколисту кукурудзу, згорнешся калачиком на теплій землі, закриєш очі, і до тебе приходить казка... Шумить вітер, а здається, виграють над тобою прапори, торкнешся рукою до кукурудзяного листка — буцім гостре лезо шабляки тримаш, а деінде — кавуни, мов ядра, дині, як жовті глечі... Це говорю я, син твій, батьку, Яків Чорномор, що давно поминув босоніж дитинство, що вийшов рано від хати, попростував за село та й став серед поля. Одні дороги вели до Павлиша, інші — до Онуфрієвки, Кременчука... А я стояв серед поля, батьку, і думалося мені про тебе, про заплілений спориш край шляху, про колос. І не стало мені сили йти далі, повернувся додому, сказав матері: «Поїду до Олександрії — стану механізатором».

Скільки води збігло в нашому Омелянику! Я он уже як виріс, батьку, а ти все не йдеш, не вертаєш додому. Мама постаріла, пенсію отримує від колгоспу, а ти — хоч би що! Вона й досі думає: чом це так забарився Іван? Прийди, батьку, до хати. Сядемо до столу усім сімейством та пісні

вітру ніде немає), а дещо купити по господарству, якусь вдягання на зиму придбати. Бо хоч і в селі живемо — подай нам і ностом гарний, і пальто, і сукню... А чого ж! Гарні є, не солити ж їх!

Так от, приїхали в Кременчук. Люду того! Машин! Біжать, спішать кудись. Не має тут мрійливої тиші, перекриваної співом жайвора. Стоїш, поганим прожитком вбираєш — ту тишу, і відчуєш землю, сила нуртує в тобі, сила хазяїна зеленого безмежжя.

З годину терся на автовокзалі за квитками на автобус, а коли придбав їх, довелося чекати знову. Нічого не вдієш — графік у водія! Кручу ті квитки в руках, цигаркою попихую, а вже й сонце на полудень хилиться. Коли це бачу — знайомі тітки в чергу ладнаються. «Вам квитки?» — запитую. «Ага, — намути. «То візьміть, а ми з Ніною таксі наймемо».

Отан-то, батьку. А якби ти прийшов до нас у жнива та в поле вийшов! До односельців, до сина свого...

Не перший рік доводиться мені водити комбайни. Але минулі жнива так вразили, що повік не забуду. Розумієш, шофери Іван Чуприна та Василь Ткаченко ледве встигали відвозити зерно від комбайна. За зміну разом з помічником намолочували по 650—700 центнерів пшенички.

В нашій бригаді, крім мого, працювало ще два комбайни. А на них — мої друзі Микола Курка і Василь Міняйло. Гарні хлопці! Ти їх, може, й пам'ятаєш, батьку. Я з ними разом до школи ходив, в один рік з армії вернулися. «Давайте, — кажу, — хлопці, втрамо носа агрегатам з різних бригад». Бо ж на двох інших бригадах працювало ще шість комбайнів.

І хлопці погодилися. Тільки на світ благословиться — ми вже в полі. Плянуть між рябих хлібів наші машини, спілється аговите зерно в бункери, і сонце, здається, мотора має. Швидко біжить по небу. А тут ще й халепалі «Янові» — гунас Микола Курка. — Біда... У варіаторі ходозі

підшипники полетів...» Хоч з Миколою теж боремося за першість — треба допомогти.

Передаю кермо помічникові Григорію Іваненку, гунув Міняйло, втривав за якихось 40—50 хвилин подали машину.

А другого дня біля наших агрегатів зупинилася машина голови колгоспу Косенка: «Як це ви, хлопці, носите?» — запитую. «А що, Михайле Дмитровичу, — знітився Микола Курка. — Щось недогледіли?» «Та ні, — посміхається Косенко. — Вчора три ваші агрегати більше сносили і намолотили, ніж на тих двох бригадах шість агрегатів...» «Та ну!», — не віриться мені. «Там, там, Якове, — ствердно киває головою Михайло Дмитрович. — Більше, ніж шість агрегатів разом взяли!»

ОТОЖ, пахне в нашому селі золотою суботою. Це коли жінки хліб печуть з нового урожаю. І пахне той хліб за три поля і три долини...

А нещодавно ми закінчили сібву.

Нині збираємо соняхи. Ті соняхи, що всеняке літо повертали жовтою головою за сонцем; мовби хотіли злетіти, щоб відвідати тебе, та трішечки не встигли, на якусь частину відставали від білого дня, заночували за селом на зеленому килимі. А, може, вони й були в тебе на далекому узгір'ї та просто не кажуть мені нічого, сумовито шерехтять перед машиною, звисавши важкі сірі брили доземно.

Тож прийди, батьку, до хати.

Я тобі ще про одне розповім.

Якось зустрічає мене Іван Макарович, секретар партійної організації колгоспу. «З комсомолу вибуваєш, Якове?» — запитую. «Так, — кажу, — за віком вибуваю». «Справжній комуніст з тебе вийшов би...» — поклав руку на плече. «А я й готуюся, Іване Макаровичу». «Добре, Якове, я перший дам рекомендацію».

Дивиться Іван Макарович на молодшого Чорномора.

...Одним зорі трусить з неба, іншим вітер за хвоста ловити, а йому — біля землі ходити, колосками і яблуками звеселяти. У Якова й руки такі, наче те кремезне віття, пружними дугами звисають до землі.

Йде Яків сільською дорогою, а перед ним — двоє синів — Володя та Іванко. Сtrib та сtrib, мов зайченята, тільки сорочки біліють на вітрі. Гойда-гойда-гойдаша... Од неба до землі — зелені вервечки, переплетені зеленим ниттям сонячних променів. Двома хмаринами припилено ті вервечки до голубої стелі. Ой, як летять, аж земля зникає з очей, ніби весь світ перевернується, котиться золотим вінком по безмежному квітчаному полю. І дзвенять сині-сині кружальця волошок, а на їх віченьках тримтять голубі росини, і гудуть над запізними нагідками золоті важкі джмелі з жовтим пилком на лапках. А гойдалка злітає од неба до землі, білі синівські сорочки лопочуть на плечах, наче метелики.

В центрі Омеляника Яків зупиняється. Перед шпилем високого обеліска. Його руки лягають на синівські плечі, а руса голова опускається долу. На темному фоні золотом викарбувано більше двоохот імен. Прізвища односельців молодого Чорномора, що не вернули з тяжких воєнних доріг. Заходь, батьку, до хати, до онуків своїх заходь...

В. ЮР'ЄВ.
Колгосп імені XX з'їзду КПРС
Онуфріївського району.

ЗАВТРА—

ВСЕСОЮЗНИЙ ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Ще в школі комсомолец Анатолій Супрун мріяв стати механізатором. Хлопець досяг свого: закінчив десятирічку, курси трактористів.

Нині Анатолій працює трактористом в механізованій комсомольсько-молодіжній ланці колгоспу імені Леніна Петрівського району. Разом з своїми товаришами Юрієм і Пашасом Гордими, Володимиром Огуром та Іваном Цибульком виростив і збирає високі врожаї цукрових буряків і кукурудзи.

На фото: комсомолец Анатолій Супрун.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ВОНИ

3

КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОЇ

Дівчата прийшли на молочнотварну ферму колгоспу «Комуніст» Новомиргородського району після закінчення Листопадівської восьмирічки. Спочатку сумнівалися, прямо скажемо — боялися йти працювати доярками. Вже й тоді, коли тримали у руках комсомольські путівки (райком комсомолу саме кинув ключ до випускників шкіл — йти працювати на молочнотварній фермі), не наважувалися звернутися до голови правління.

Перший робочий день, перші невдачі, навіть розчарування. Все те позаду. Бо

на допомогу прийшли старші товариші, досвідчені майстри тваринництва. І словом, і ділом стали в пригоді, вчили не боятися труднощів. Зараз Валентина Андреева, Людмила Тимошенко, Тетяна Ткаченко — рівноправні члени комсомольсько-молодіжної колективу на фермі № 1 колгоспу «Комуніст». Дуже їм хочеться стати врівень з молодими доярками комуністками Надією Осиговською і Любою Мельниченко. Старші подруги борються за шеститисячні падої молока на корову. Груди передовників прикрашають ордени і медалі — нагороди Батьківщини.

В. Андреева, Л. Тимошенко, Т. Ткаченко трудяться підмінними доярками. Найбільша радість для них — підняти Н. Осиговську і Л. Мельниченко. Як і старші подруги, дівчата готують трудові дарунки святу Жовтню.

На фото: (зліва направо) молоді доярки-комсомолки Валентина Андреева, Людмила Тимошенко, Тетяна Ткаченко.

Текст і фото П. МАЛЄЄВА.

Партизани і підпільники Кіровоградщини вписали яскраві сторінки в історію героїчної боротьби радянського народу з фашистськими загарбниками в роки Великої Вітчизняної війни. Народні месники громали ворожі гарнізони, пускали під укіс ешелони з солдатами і технікою. А організована підпільниками втеча більше чотирьохсот в'язнів із гітлерівської тюрми є зразком державної доблесті.

Підпільний обком партії мав надійних помічників у кожному місті і майже в кожному селі. В самому обласному центрі успішно діяла підпільна організація. Одним із активних її членів була вчителька комсомолка Олена Захарівна Бур'янова. Згуртувавши навколо себе колишніх своїх учнів, вона організувала запис зведень Радянського Інформбюро, випускала листівки і розповсюджувала їх в окупованому місті. Вона була відважною зв'язкою підпільної організації і не раз виконувала складні та небезпечні доручення.

Восени 1943 року гітлерівцям вдалось натрапити на слід частини підпільників. Схопили вони і Олену Бур'янову. Та самовіддана комсомолка мужньо витримала всі нелюдські катування і загинула, як героїня.

Ті, полум'яні патріотці, присвячую свою повість. АВТОР.

(Пропонуємо увазі читачів уривки з цієї повісті).

Олександр МОТОРНИЙ

СОКОЛИНИЙ ЗЛЕТ

1.

В ПАМ'ЯТНУ червневу суботу, зморена клопотами по влаштуванню випуску, вона посиділа трохи за дружнім столом і, тихенько вишовши у двір, хотіла податися додому. Боліла голова, давила літня задиха.

— Олено Захарівно! — наздогнали її хлопці. — А з ким же ми підемо зустрічати світання? Десь олівончі, побравшись за руки через всю вулицю, вони йшли по місту. Городяни, розбуджені їх гомоном, сміхом та піснями, спростунок кидалися до вікон.

Гурт зібрався чималий. За вокзалом перемахнули через залізничний настил і опинилися в густому гаю над річкою. Тут стояла тиша: мерехтливі зорі віддзеркалено гойдалися у воді і вся прибережна трава була вкрита білою димчатою россою. Олена згадала, як у дитинстві після дощу бігала боса по спориші на вигоні, нараз вернулася це дитяче захоплення з якоюсь неймовірною відчайдушністю, і вона, скинувши черевички, помчала по лузі, наче дівчинка.

— Доганяти-еї!.

Гусяноу зграйкою пурхнули всі вслід за вчителькою. Завернули в степ. Оброшені, збуджені, випливали аж у дальні гонах, на в'їждженому обніжку. В руках несли черевички, дехто потирав поколені ноги. Та всім передався справді веселий настрій.

— Ух! — перевела вчителька подих. — І чого ви бігли?

— А ви?
— Я — так.
— І ми — так!

Дівчата зніжковіло віджимали мокрі, позеленілі подоли своїх білих святкових суконь. Хлопці виманили холоші.

— Скажемо, що з човна перевернулись, — зашміялась котрась. — А чи всі тут? Ніхто не відстав?

— Всі!..

— Ні, поета нема!
Справді, не було їхнього мрійника, філософа Геннадія Маржанивського. Ще в гаю він читав дівчатам вірші: «Я бачу сум в твоїх очах в передчутті розлуки...» А тепер, напевне, відстав.

Почали гукати:

— Геню! Геню!
Хлопці побігли назад до гаю і напівдорозі зустріли поета, що йшов в обхід дорогою.

— Мені в росу не можна, — пояснив Геннадій. — Гланди.

Повертались до міста кружним шляхом. Довго блукали серед пшениць та лісосмуг, поки, нарешті, вийшли знову до знайомого залізничного настилу. Сонце вже піднялося височенно. Обсунуло їх і зіграло. Всі вже піднялися височенно. Обсунуло їх і зіграло. Всі вже піднялися височенно. Обсунуло їх і зіграло.

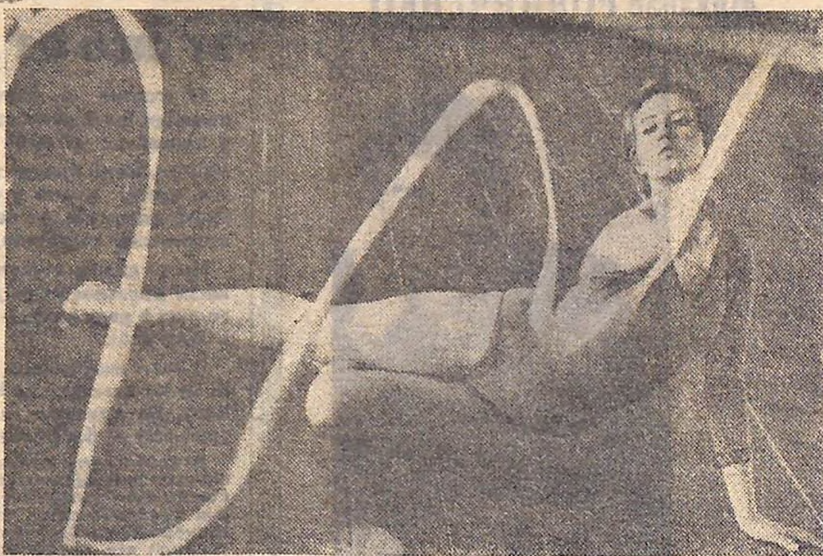
— Тихше, ві! — крикнув на них вусатий обхідник, кудись поспішаючи.

— Хіба гріх? — обізався Книш.
— Віна прийшла... Не чули? — сказав старий, і голос його забрел в сльозу.

(Далі буде).

О. БУР'ЯНОВА.

У вересні факультет фізичного виховання Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна відзначив своє п'ятнадцятиріччя.

За цей час випускники і студенти інституту внесли немалий вклад у розвиток фізичного виховання і спорту на Кіровоградщині. Із стін інституту вийшли педагоги, чия імена нині добре відомі в республіці. Це і спортсмени, і вчителі фізкультури, і тренери. Серед них Жанна Богоявленська, Валентина Гаращенко, Ігор Орленко, Михайло Биков, Юзеф Толчинський, Олег Шилів.

В 1956 році, коли було засновано факультет фізичного виховання, тут навчалось сто сімдесят студентів. Виняток було лише в чоловіків. Спортивна база факультету складалась з одного гімнастичного залу і семи аудиторій. А нині тут навчається близько чотирьохсот студентів на трьох кафедрах: спорту і спортивних ігор, теорії і фізиології людини, з ними працює 32 викладачі, зміцніла і спортивна база: є гімнастичний та ігровий зали, загальнофізичної підготовки,

художньої гімнастики, а ще — десять аудиторій.

За п'ятнадцять років на факультеті підготовлено 1236 вчителів фізичного виховання.

В інституті приділяють неабияку увагу розвитку фізкультури і спорту. І це закономірно, бо викладацький факультет повинен бути добре підготовлений не тільки теоретично, але й практично. В стінах інституту здобули кваліфікацію 35 майстрів спорту з спортивної та художньої гімнастики, велоспорту, акробатики, класичної боротьби. Із 55 зареєстрованих рекордів області 30 встановили студенти і викладачі інституту.

Готують майбутніх вихователів у школах досвідчені викладачі інституту. Крайці з них — завідувач кафедри спорту Михайло Михайлович Чернов, завідувач кафедри теорії, методики і гімнастики кандидат педагогічних наук Володимир Миколайович Михневич, завідувач кафедри анатомії і фізіології людини кандидат педагогічних наук Валентин Сергійович Язловецький та інші.

Ніхто не заперечує, на факультеті фізичного виховання вліють

ФАКУЛЬТЕТУ
ФІЗВИХОВАННЯ —
15 РОКІВ

ХТО
ОЧОЛИТЬ
ШЕРЕНГИ?

працювати і готувати спортивні надри, хоча інколи трапляються і мінуси. Наприклад, інституті спортмус завдання по підготовці спортсменів-розрядників. Обов'язкова програма для випускників факультету — норматив другого спортивного розряду. Для цього плануються три рази на тиждень проводити заняття з спеціальних дисциплін по дві години. Ясно, що за цей час підготувати спортсменів високого класу неможливо. Крім цього, спортсменів не нинче першого розряду, згідно положень, ще й слід виставляти на республіканські та всеукраїнські змагання педагогічних вузів. Щоправда, останнім часом в інституті практикують групи удосконалення, в яких спортсмени 5-6 разів на тиждень підвищують свою майстерність. Сама тут і виховуються спортивні надри, які виступають на змаганнях різного рангу.

Г. ТОЛОК,

наш громадський кореспондент.
На знімку: кандидат у майстри спорту студентка Л. ШЕРСТЮК.

Фото автора.

ФУТБОЛ

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ

Як уже повідомлялось в черговому турі «Зірка» зіграла з «Автомобілістом» виїзном: 0-0. Після цього туру команди розмістилися так:

	І	В	Н	П	М	О
«Кривбас»	40	24	9	7	62	25 57
«Суднобудівник»	40	24	9	7	62	25 57
«Шахтар» (Ка)	42	23	10	9	61	27 56
«Автомобіліст»	39	20	13	6	48	20 53
«Локомотив» (В)	42	15	19	8	40	27 49
«Зірка»	41	13	12	11	44	29 48
«Таврія»	40	18	10	12	62	41 46
«Хімік»	41	16	12	13	55	51 44
«Шахтар» (Г)	40	14	16	10	42	40 44
«Будівельник»	41	16	10	15	43	39 42
СКА (О)	40	14	14	12	37	37 42
«Локомотив» (Х)	40	15	12	13	42	46 42

ПОСТАНОВА ЦК КПРС «Про

дальше поліпшення організації соціалістичного змагання» викликала ділове обговорення в партійних організаціях, серед трудящих промислових підприємств, на будовах, у колгоспах і радгоспах. В ході обговорення висловлюються цінні пропозиції, виникають патрістичні починання, спрямовані на розв'язання накреслених дев'яти п'ятиріччя. Проблема, вирішення яких передбачає Постанову ЦК, буде присвячено чергову передачу «За рідними партійних накреслень» (15 жовтня, 19.15, перша програма). У розмові за «круглим столом» візьмуть участь майстрів Олександрійського заводу підомно-транспортного устаткування Е. М. Красноголова, секретарі Новоархангельського і Кіровоградського райкомів партії Т. А. Бан і А. П. Медведєва, робітник заводу «Червона зірка» П. С. Піскунов, секретар парткому ордену Трудового Червоного Прапора колгоспу «Зоря комунізму» І. І. Мигаль та економіст автопідприємства № 2203 П. О. Голеник.

КІРОВОГРАДСЬКИЙ ТЕЛЕТИЖДЕНЬ

13 жовтня о 17.55 республіканське телебачення запрошує глядачів другої програми до Кіровоградського «Музичного салону». Цього разу випуск присвячений болгарській камерній музиці. Програму концерту на прохання тележурналістів склали, перебуваючи в гостях у Кіровограді, композитор і диригент Іван Стоянов — голова Тобухінської окружної ради мистецтва і культури. Він включив до неї твори двічі лауреата Дмитровської премії Веселина Стоянова, одного з найпопулярніших болгарських композиторів Георгія Златева-Чернича та ін.

Устатковане село Березівка — з тих сіл, які називають віддаленими, що ж, у плані географічного це справді так. Але цього не скажемо про життя його трудящих — повнокровне, багате звершеннями і новими задумами. Серед тих, хто піднімає березівців на добрі діла, — депутати сіль-

ської Ради. Високий обов'язок депутатів, його місце у здійсненні завдань, поставлених XXIV з'їздом КПРС, — така тема передачі «Народовладдя» (14 жовтня, 17.30, перша програма), підготовленої для глядачів республіки.

І ще одна передача на республіканському екрані — «На лапах республіки» (11 жовтня, 17.00, перша програма). Це репортаж про те, як трудівники полів і транспортники Долинського району ведуть роботи осіннього комплексу.

Тринадцять глядачів дитячих театрів «Піонерський театр-50», присвячений п'ятидесятиріччю Всеукраїнської організації імені Володимира Ілліча Леніна. Найменшим глядачам покажуть свою лялькову виставу «Лисичка-сестричка» юні аматори з Богданівської восьмирічної школи Знаменського району (12 жовтня, 17.00, перша програма).

СУБОТА, 9 ЖОВТНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Гімнастика для всіх. (М). 9.30 — Новини. (М). 9.45 — Кольорове телебачення. Телефільм «Маленька пісня». (М). 10.20 — Для дітей «Лічилочка». (Передатка перша). (М). 10.50 — Науково-популярна програма «Здоров'я». (М). 11.20 — Кольорове телебачення. Телефільм «Танці, таці, танці». (М). 12.10 — До дня радянської науки на Кіровоградщині. (Кіровоград). 12.20 — Телефільм. (М). 12.30 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Гусарська балада». (М). 14.00 — В ефірі — «Молодість». «Господарі землі». (Київ — Москва). 15.15 — Українське кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 16.00 — Прогноз погоди. 16.05 — «За переліком». (М). 16.15 — «Навесні» XXIV з'їзду КПРС. «Повітряні шкати». (Дніпропетровськ). 16.30 — Тележурнал «До світа». (М). 17.00 — «Основи нового управління соці-

лістичної економіки». Веде академік В. І. Глушков. (М). 17.30 — Для дітей «Сонечко». (М). 18.00 — «Зоряний вечір». Телетрансляція концерт сільської художньої самодіяльності (Дніпропетровськ). 19.00 — «На меридах України». (М). 19.30 — VII конгрес міжнародної музичної ради. (М). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — Поодиноження концерту. (М). 22.00 — Художній фільм «Людина з ордером на квартиру». (М). ДРУГА ПРОГРАМА. 11.00 — Екран студента-заочника. Перший курс. 17.30 — Концерт. Співає народний артист СРСР Б. Штоков. (Ленінград). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «Поезія». «У нас в гостях К. Куліз». (М). 18.35 — Художній телефільм «Запальничка». (М). 19.30 — Телефільм «Слідами Руставелі». (М). 20.20 — «На добраніч, діти!» (М). 20.35 — Художній фільм «Смієне шастя». (М). 22.00 — І. Андроніков розповідає. «В Троєкурових палатах». (М). 23.00 — «Вечірні мелодії». (М). 23.45 — Новини. (М). НЕДІЛЯ, 10 ЖОВТНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.15 — Новини. (М). 9.30 — Для школярів. «Будильник». (М). 10.00 —

«Музичний кіоск». (М). 10.30 — Для юнацтва «Шукачі». (М). 11.15 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М). 11.55 — «Людина і закон». Виступає заступник голови Генерального прокурора СРСР І. В. Жогін. (М). 12.10 — «Фестиваль народної творчості Української РСР». (М). 13.40 — Наша афіша. (М). 13.45 — «По рідкій землі». (Одеса). 14.15 — Сьогодні — Всесоюзний День працівників сільськогосподарства. «Славен труд хліборобів». (М). 16.20 — Кольорове телебачення. «Клуб ніноподорожжя». (М). 17.20 — Закриття IV Всесоюзного фестивалю телефільмів. (Мінськ). 19.30 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з хокею «Стартан» — «Хімік». (Воскресенськ). 3-й період. (М). 20.15 — Програма «Час». (М). 20.45 — «Запрошує концертна студія». Вечір, присвячений Дню працівників сільського господарства. (М). 22.05 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Куховарка». (М). 23.15 — Новини. (М). ДРУГА ПРОГРАМА. 11.00 — Екран студента-заочника. Другий курс. 18.00 — Для школярів «Завжди знайо-

готові». (Донецьк). 19.00 — Художній фільм. (М). 20.30 — «На добраніч, діти!». (М). 20.45 — М. Лесков «Маріонетники». Фільм-спектакль. (М). ПОНЕДІЛОК, 11 ЖОВТНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 17.00 — «На лапах республіки». (Кіровоград на республіканське телебачення). 17.10 — Республіканська фізико-математична школа. (М). 17.40 — Телевізій. (М). 18.00 — Мультфільм «Страшний, сірий, нудний». (М). 18.25 — «Від понеділка до понеділка». (М). 18.35 — Сторінки журналістського блоку. (М). 19.05 — Г. Юсен «Сторінки суспільства». Спента н л ь горновського академічного театру драми імені Горького. (М). В перерві програма «Час». 22.30 — Концерт (Чернівці). ДРУГА ПРОГРАМА. 16.50 — Новини. (М). 17.00 — «На лапах сьогодні». (М). 17.30 — Для дітей. «Діти про звірат». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Літературно-художня програма «Колорит». (Донецьк). 19.05 — За заявками працівників Держбанку УРСР. Художній фільм «До 042?». (М). 20.45 — «На добраніч, діти!». (М).

Михайло РОДИНЧЕНКО

Пам'ять

Розійшлися мої думи
По тривожних дорогах...
Нам не можна минуле
Забувати нітрохи;
Наших пращурів славу
І батьків наших мужність,
Що не вмерла лукава
На землі ще підступність...
Збережи ж, моя пам'ять,
Все, що серця торкнулось,
А герої ще встануть —
Їх діла не забулись.
Вже давно відболіли
Наші рани і болі —
На солдатські могили
Ронять листя тополі;
Я нічого не значу,
Ставши поряд із ними,
Хоч даремно не трачу
Свої весни і зими;
Мені дивляться в вічі
Подорожні тополі.
До людей мене кличе
Правда хліба і солі!

Збирала
мати
зорі...

Збирала мати зорі,
Все життя збирала
І трюм синам на щастя
Під подушки клала:
Зорі ніжності,
Зорі вірності,
Зорі мудрості,
Зорі мужності...
І в три сонця
Злилися потім зорі,
Красу душі й неспокої
Поріднивши;
І вишшли в плавання
Три долі-бригантини,
Благословенні
Материнським словом...
Сама ж тихенько
Відійшла у безвість,
А зорі світають
Материнські зорі!

Спогад

Із пишною м'якою бородою,
В сорочці білосніжній пологняній
Мій дід гордо шов на луг з косяю
І клав в покоси роси і тумани,
Що потім перероджувались в тразі,
Які в скирти вкладались спочивати,
Щоб нотами молочної октави
Пізніше мелодійно прозвучали...
Вже дід давно пішов від цього світу
В безповоротну і сумну розлуку,
Кого ж коє ніколи не ржавіти,
Бо діти є, і є його онуки!

Я слухаю
ніч

Я слухаю ніч,
А круг мене все спить,
Тільки скромний вітерець
Між дерев ходить-блудить,
То зітхне, то стиха
Смугокору сосну,
Обійнявши за стан,
Легким подихом будить...
Ось проснулася вона —
Вже шепочуть про щось...
Стороною іду,
Бо незручно мені
Підслухати.
Може, також і я
Розбудив би когось,
Якби знав, де живе
Та, що серце так хоче
Кохати...
Я слухаю ніч.

Жайна

Що сумуєш, рідна хато,
Де ж це твої діти?
Розлетілись ластів'ята
По усьому світу.
А було: будились рано
Твої очі сині,
І виходила на ганок
Мати з третім сном;
Тихо танули тумани,
Вистояні в травах,
І всміхалось до мамі
Сонечко лукаве...
Розлетілись ластів'ята
По життєвій долі.
Колесала, рідна хато,
І мою ти долю.
Не забув я у дорозі
Щиросердних ласок —
Знов спинаюсь на порозі,
Вичовганім часом;
Ось висить разок калина
У старельських сінях,
Із якого мати сину
Готувала зілля;
І так яблуками пахне
З темного горнища,
Мов під ним маленьким дахом
Круглий рік їх тиць...
Знаю, свят в житті не трохи,
Найсвітліше ж свято,
Як вертаєшся з дорозі
В свою рідну хату.

Сонячні
дифірамби

Ну що ви, хорей, ямби —
Супроти їх —
Сонячних дифірамбів
На тлі життєвих дорі?
Удар! І розлине море
Привітних облич.
Удар! І копає горе,
Вмирає зло протиріч.
Удар! І дзвінкіше лише
Пісня щасливих літ...
Стоїть у вілці Україна,
Красою дивує світ...
Ну що ви, хорей, ямби —
Поводирі душі?
Із сонячних дифірамбів
Я вчує писати вірші!

Серпень

Знов серпень, скупаннись у росах,
Гіллям яблуневим трясє
І ступа дозрілим колоссям
В шибки хліборобських осель;
Сіда на невидимі весла
І сонцю навістріч випливає —
З проміння зв'язав перевесло
Та й пише у небі — «живає»!

17 ЖОВТНЯ — ФІНАЛ ВЕЛОКРОСУ

17 жовтня в Кіровограді найсильніші команди юних велогонщиків візьмуть участь у змаганнях на приз газети «Молодий комунар». Нині молоді велокросисти виборюють право участі у фіналі цих змагань: йдуть поєдинки на першість добровільних спортивних товариств, сіл, міст.

Цими днями відбулися змагання на першість обласної ради ДСТ «Колос», які проходили в двох зонах — в Новоархангельську і Знаменці.

В Знаменці перше командне місце вибороли велосипедисти Кіровоградського району. На другому місці — знаменці, на третьому — бобринчани.

В особистому заліку переможцем став спортсмен Бобринецького сільськогосподарського технікуму Павло Соснов, який подолав 20-кілометрову трасу по пересіченій місцевості за 38 хвилин 32 секунди. На дві секунди від переможця відстав кіровоградець Леонід Гарюшенко.

В новоархангельській зоні командою перемогли спортсмени Гайворона. Друге місце — у Новоархангельську.

На
призМолодого
комунара

Із ОЛЕГІЯ Комітету по пресі при Раді Міністрів УРСР та Український республіканський комітет професійної працівників культури на виконання Постанови ЦК КПРС «Про підвищення ролі районних газет у комуністичному вихованні трудящих» оголосила з жовтня 1971 року по 1975 рік республіканський конкурс змагань за високу культуру видання районних та міськрайонних газет. Мета його — підвищення актуальності і дієвості місцевої преси по мобілізації трудящих на успішне виконання завдань нової п'ятиріччя, дальшого поліпшення художньо-технічного оформлення і поліграфічного виконання газет.

Умови конкурсу передбачають, як основне завдання, — підвищення актуальності і дієвості кожної місцевої газети, вразливу організацію редакційного і виробничого процесу, доцільність вибору художньо-технічних і поліграфічних засобів, високу якість поліграфічного виконання усього тиражу кожного номера газети при ритмічній і рентабельній роботі підприємства.

У конкурсі беруть участь всі редакції районних та міськрайонних газет республіки та відповідні друкарні.

За найкраще виконання умов республіканського конкурсу відзначені постановою Комітету по пресі районні та міськрайонні газети та відповідні поліграфічні підприємства нагороджуються дипломами і грошовими преміями в розмірі: одна перша — 300 карбованців, дві другі — по 200 карбованців і три третіх премії — по 150 карбованців. Грошові нагороди, присуджені тому чи іншому виданню, за рі-

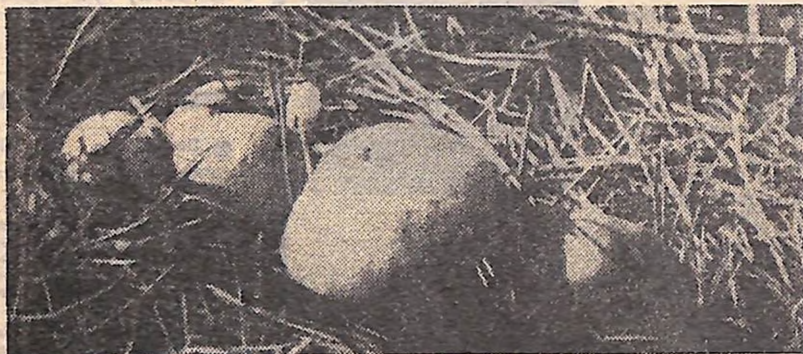
АКТУАЛЬНІСТЬ,
ДІЄВІСТЬ, ЯКІСТЬ

ОГОЛОШЕНО РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ
КОНКУРС-ЗМАГАННЯ ЗА ВИСОКУ
КУЛЬТУРУ ВИДАННЯ РАЙОННИХ
ТА МІСЬКРАЙОННИХ ГАЗЕТ.

менням керівництва, партійної та профспілкової організації редакцій газет та відповідної друкарні сприяються на індивідуальне преміювання журналістів і поліграфістів, що найбільше сприяли виконанню умов конкурсу.

Виходячи з цього, Рада обласного управління по пресі, президія обкому профспілки працівників культури та обласне правління науково-технічного товариства поліграфістів та видавництва затвердили обласну комісію по підведенню підсумків конкурсу змагань. Для відзначення переможців конкурсу в області встановлено три премії, відповідно 150, 125 і 100 карбованців.

Місцеві комісії мають розглядати питання про хід конкурсу по підсумках роботи за кожен квартал і інформувати управління по пресі. Не пізніше 15 листопада наступного року вони повинні надіслати підсумкові матеріали і місцевий комплект газети.

ТРЕБА ЙТИ ДО ОСЕНІ...

Подібно тому, як весна смарагдовим листом вінає оновлену природу, осінь одягає її в золоті шати мудрості. Тоді особливо хочеться залишити на день-два місце, заглибитись у ліс, і розчинитись у його ясних фарбах.

Десь з верхов'їття долинають голоси птахів. Це єдине, що порушує тишу, бо ні — не порушує, а прирашає її. Ось де — червоні нити схилиються долу, вітаючи гостя. То горобина запрошує вас поласувати з лісового столу ягодами терну, глоду чи шипшини, плодами диної яблуні або ж груші.

Минає куш і завмирає: перед вами розкинувся на десятки метрів нилим, зітнаний з сотень голівки грибів.

«Не руш-ш... Не руш-ш», — застерігає сосна. А неподалін, під горбочком

торішньої хвої, схован своє шапочку лисий маслюк.

Цікаво в такий день вийти в ліс з досвідченим грибником. Скільки нового про природу взнає від нього! Скільки поезії в його, здавалось би, нехитрих оповідях. Величому автору Щепіну по вистачало дня для збирання грибів. Він йшов до лісу з ліхтарем ще з ночі.

Щорозу молоді голови спеціалізованого конструкторського бюро конструкторів та помічників машин відвідає вихідного дня по гриби в ліс, що розкинувся понад Тясмином, поблизу Олександрівки.

М. НОЖНОВ,
Інженер-конструктор.

На фото: «Маслята»,
«По гриби».

Фото автора.

І ЗНОВУ ПОПРЯМУВАЛА ДО ЛІСУ

Красені-лосі не такі вже й рідкісні тварини в Кіровоградській області. Їх часто можна побачити в лісах Олександрійського району.

Нещодавно стався такий випадок. Доросла лосиха потрапила у вузький окол, що зачинився з вілля, і не могла самостійно вибратись. Її побачив шофер колгоспу «Прапор комунізму» О. М. Скрипник, член Українського товариства мисливців і рибалок. Переконавшись, що одному врятувати тварину не вдалося, він покликав на допомогу людей із сусіднього села. Через деякий час лосиха була звільнена. Вона хвилину постояла, неспадкуючи за порятунком, а потім попрямувала до лісу.

П. КОВАЛЕНКО,
голова Олександрійської районної
ради Українського товариства мис-
ливців та рибалок.

Наша адреса і телефони

316050 ГСП. Кіровоград, 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського
обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління
по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.